

neral de la Llengua Francesa i les Llengües de França, el Ministeri de l'Ensenyament Superior i de la Recerca francès i la Regió Île de France.

Al llarg de les dues jornades es van presentar una vintena de comunicacions a l'entorn de la prescripció lingüística, entesa com a qualsevol tipus d'intervenció en l'ús de la llengua, tant des d'un punt de vista oficial o institucional com informal. Inscrites dins d'aquest gran fil conductor, cadascuna de les intervencions va abordar qüestions ben diverses, si bé es podrien agrupar en tres grans blocs temàtics diferents.

D'una banda, es va tractar de la prescripció lingüística des d'un punt de vista teòric, de manera que es va definir el concepte de norma i les raons que poden motivar la prescripció lingüística. Aquest va ser el cas, entre d'altres, de la conferència d'obertura, «Qu'est-ce qui autorise une langue à prescrire?», a càrrec de Xavier North, delegat general de la llengua francesa i de les llengües de França, i de la comunicació de Teresa Cabré, «La norme en terminologie», en què l'autora, després de descriure el concepte de norma en terminologia, es va centrar en la normalització terminològica internacional.

Un altre gran bloc temàtic van ser les comunicacions de tipus històric, dedicades a la prescripció lingüística en èpoques passades: «La prescription linguistique en France de 1647 à 1720», de Philippe Caron i Wendy Ayres-Bennett; «Les remarqueurs remarqués: ambiguïtés de la norme et réticences face à la prescription à la fin du XVIIe s. en France», de Gilles Siouffi; «Continuity and change in the targets of prescription», de Douglas Kibbee i Alan Craig, i «Prescriptivism in eighteenth-century English grammars: the birth of the usage guide», d'Ingrid Tieken-Boon van Ostade.

El gruix més important de comunicacions, però, es va centrar en l'exposició de casos de prescripció lingüística contemporanis, tant des de vessants purament descriptius com valoratius. Tenint en compte que les jornades, organitzades per institucions franceses, van desenvolupar-se a París, no és estrany que la majoria de les exposicions s'ocupessin de la llengua francesa: «Marquage et prescriptions dans les dictionnaires scolaires», de Nathalie Gasiglia; «Un laboratoire d'observation de l'usage du vocabulaire recommandé par les instances officielles françaises», de Josette Rebeyrolle, Didier Bourigault, Cécile Fabre, Amélie Josselin-Leray i Ludovic Tanguy; «Entre prescription et usage: le cas des communications inter-secteurs entre contrôleurs aériens», de Pascale Vergely; «Variantes et invariants dans les processus prescriptiviste (à propos du français scientifique et technique)», de Danielle Candel; etc. Tot i així, també es van tocar aspectes relacionats amb la prescripció lingüística en altres llengües, com és ara el romanès, amb la comunicació d'Aida Todi «La prescription linguistique entre tradition et nouveauté. Le cas du roumain»; l'anglès, amb Dennis Baron, que va presentar «Polycing English in America from the White House to the Schoolhouse»; el noruec, a través de la comunicació «The language reform process in Norway and its failure», a càrrec d'Andrew Linn; el rus, amb la intervenció de Sylvie

Archaimbault «Du bon usage de la langue russe», i també el català i la resta de llengües cooficials a l'Estat espanyol, a partir de la comunicació de José-Carlos Herreras «La prescription de l'usage des langues en Espagne», en què el ponent va fer un repàs de les diferents tendències prescriptives a l'Estat espanyol durant el segle xx i finalment va valorar la situació actual.

Paral·lelament, en una sala annexa a l'amfiteatre on es van desenvolupar les jornades es van exposar els pòsters elaborats per set doctorands procedents de diverses universitats franceses i belgues sobre la recerca que duen a terme en l'àmbit de la prescripció lingüística. Entre les presentacions que van aixecar més comentaris entre l'audiència, segurament caldria destacar els títols següents: «Les sourds et la langue française, le poids de la prescription», d'Hélène Hugounenq; «L'attitude des champions d'orthographe face aux prescriptions des dictionnaires», de Camille Martinez, i «L'adaptation graphique des anglicismes dans la langue espagnole: normes et prescription», de Mélanie Bernard.

Per últim, convé remarcar que, d'una manera reiterada, en diversos moments del col·loqui alguns dels ponents van tenir la necessitat de marcar explícitament la diferència entre *aménagement linguistique* ('planificació lingüística') i *politique linguistique* ('política lingüística'), ja que no tots els assistents eren conscients d'aquesta distinció. Aquest fet anecdòtic, doncs, va permetre il·lustrar que existeixen diverses tradicions prescriptives i que cada tradició es nodreix d'un concepte de prescripció lleugerament diferent, una de les conclusions a què es va poder arribar, d'una manera implícita, un cop finalitzades les dues jornades.